
ΤΡΟΨΑΙΟΝ ἙΛΛΗΝΙΚΟΝ

ἦ

Πρῶτος πόλεμος Ἑλλήνων καὶ Περσῶν, καὶ θρίαμβος τῶν Ἑλλήνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ἀ΄.

Περὶ τῶν πρώτων αἰτιῶν τῆς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐχθρας, καὶ τινῶν δοκιμῶν αὐτῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων.

§. α΄. **Ε**ἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους καιροὺς ἐνομίζετο μέγα ὑδραγαθῆμα, ἢ ἐκδίκησις ἀποχρῶσα, ἢ ὑρπαγὴ τῶν γυναικῶν· ὅθεν ἐγένετο τοῦτο συνεχῶς διὰ διαφόρους αἰτίας, πρῶτον μὲν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἢ ἐν τῇ Ἀσίᾳ μόνον, ὅτε δὲν εἶχον ἔτι κοινῶν τὰ μέρη ταῦτα. Ἐπειτα δὲ ἀφ' οὗ ἐτελειοποιήθη ὅπου οὐκ ἔστι ναυτική, ἤρξαντο ὑρπάζειν γυναῖκας οἱ Ἀσιατικοὶ ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι ἀ-

Α *

πὸ τῆς Ἀσίας. Πρῶτοι δὲ ἐγένοντο αἵτιοι τοῦ ἀδικήματος τούτου οἱ Φοίνικες, ἀρπάσαντες ἐκ τοῦ Ἄργους τὴν Ἴω, θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου. Ἦσαν δὲ οἱ Ἕλληνας ἤρπασαν πολλάς πρὸς ἐκδίκησιν τῆς αἰτίας ταύτης. Καὶ τοῦτο ἦτον τὰ πρῶτισον, ἀρχαιότατον καὶ ὀπλούστατον αἴτιον τῆς μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἐχθρας· ἐπειδὴ ὁ λόγος καὶ ὁ σκοπὸς ἦτον ἀπλοῦς μόνον περὶ τούτου· ὅτι οὔτε ἡ Εὐρώπη ἐφαντάζετο τότε ἄλλους πολιτικούς σκοποὺς, περὶ τῆς Ἀσίας, οὔτε ἡ Ἀσία περὶ τῆς Εὐρώπης. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγένοντο πολιτικοὶ οἱ σκοποὶ, καὶ οὗτοι ἦτον περὶ ἀρπαγῆς γυναικῶν, ἢ ἐκδικήσεως ἀρπαγῆς, ἀλλὰ περὶ τῶν ὅλων πραγμάτων· οἷον περὶ ὑποταγῆς ὅλης τῆς Εὐρώπης, ἢ τῆς Ἀσίας· ἐπειδὴ μὲν τοιοῦτου σκοποῦ ἐστρατεύσειν ὁ Ξέρξης εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶπειτα ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀσίαν.

§. β. Πρῶτον τοίνυν οἱ Φοίνικες τελειοποιήσαντες τὴν ναυτικὴν, καὶ καταγεγυμένους εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐκόμεζον πραγματείας πανταχοῦ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀσσυρίας. Ἐκόμεσαν ποτε καὶ εἰς τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, τὸ ὅποιον ἦτον τότε ἐπὶ Ἰνάχου ἡ ἐπισημοτάτη πόλις

τῆς Ἑλλάδος, καὶ κατέβανον εἰς τὸν λιμένα
 ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, νὰ ἀγοράσωσιν ἕκαστος
 ὅ,τι χρειάζεται. Κατέβη τοίνυν καὶ ἡ Ἰὼ ἢ θυ-
 γάτη τοῦ Ἰνύχου τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους
 μὲ ἄλλας πολλὰς γυναῖκας, νὰ ἀγοράσῃ τινα
 γυναικεία κοσμήματα ἰσως. Οἱ δὲ Φοίνικες ἀρ-
 πύσαντες αὐτὴν τε καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας, ἔ-
 φυγον εἰς τὴν Αἴγυπτον (α)· ἦτον ὁμοίως ἡ Ἰὼ
 ὡραία εἰς ὑπερβολήν. Τοῦτο ἄρα ἦτον τὸ πρῶ-
 του ἀδίκημα, καὶ ἡ πρώτη αἰτία τῆς μετοξὺ
 Ἀσίας καὶ Εὐρώπης ἔχθρας, ὡς ἔλεγον οἱ
 Ἱστορικοὶ τῶν Περσῶν, εἰς ἀθώωσιν αὐτῶν. Οἱ
 δὲ Φοίνικες ἔλεγον, πρὸς ἀθώωσιν αὐτῶν, ὅτι
 ἡ Ἰὼ ἠγάπησε τὸν ναύκληρον τοῦ πλοίου, καὶ
 ἐγκυρὸς γενομένη, ἔφυγε μὲ αὐτὸν ἐκουσίως εἰς
 τὴν Αἴγυπτον, φεβουμένη τοὺς γονεῖς. Ἄλλ’
 ὅπως καὶ ἂν ἐγένετο τὸ πρᾶγμα, τὸ ἀδίκημα
 ἦτον τῶν Φοινίκων.

δ. γ’. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρπασαν οἱ Ἕλλη-
 νες τὴν Εὐρώπην ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς ἐκδίκη-
 σιν τῆς ἀτιμίας (β), καὶ οὕτως ἐξισώθησαν·

(α) Πρὸ Χριστοῦ 1745.

(β) Πρὸ Χριστοῦ 1552.

ἐπειδὴ ἦσαν ἀμφότεραι ἐπίσης ὠραῖαι καὶ θυγατέρες ἐπισήμων βασιλέων· ὅθεν ἐσιώπησαν οἱ Ἀσιατικοί. Τετρὸν ἕμως ἀρπάσαντες οἱ Ἕλληες καὶ τὴν Μυδῆϊαν ἐκ τῆς Κολχίδος, ἀνεκίνησαν τὴν ἔχθραν (α). Ὅθεν ὁ Αἰήτης ὁ πατὴρ τῆς Μυδῆϊας, ἐπέμψε πρέσβεις εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐζήτησε τὴν Μυδῆϊαν, καὶ ἐκδίκησιν τῆς ἀτιμίας. Ἀλλ' οἱ Ἕλληες ἀπεκρίθησαν, ὅτι καὶ ἡ Ἀσία εἶναι ἰσὼκεν ἐκδίκησιν διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἰούς. Καὶ οὕτως ἐπέστρεψαν οἱ πρέσβεις ὄπρακτοι. Μετ' ὀλίγου δὲ πορθήσας ὁ Ἡρακλῆς τὴν Τρωάδα, ἔλαβε τὴν Ἡσιόνην θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος. Πέμψας τοίνυν καὶ ὁ Λαομέδων πρεσβείαν εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τῆς Ἡσιόνης, ἔλαβε τὰς αὐτὰς ἀποκρίσεις, ἃς ἔλαβε καὶ ὁ Αἰήτης πρότερον. Ὅθεν ἤρπασε καὶ ὁ Πάρις τὴν Ἑλένην ἕσπερον εἰς ἐκδίκησιν τῆς ἀτιμίας (β). Ἐπέμψαν δὲ καὶ οἱ Ἕλληες πρεσβείαν εἰς τὴν Τρωάδα διὰ τὴν Ἑλένην, καὶ ἔλαβον τὰς αὐτὰς ἀποκρίσεις. Οἱ μὲν Ἀσιατικοὶ οὐκ ἐκίνησαν πόλεμον κατὰ

(α) Πρὸ Χριστοῦ 1350.

(β) Πρὸ Χριστοῦ 1289.

τῆς Εὐρώπης διὰ τὰς γυναῖκας· οἱ δὲ Ἕλλη-
 νες ἐρατεύσαντες ἅπαντες, κατέσκαψαν καὶ δεύ-
 τισαν τὴν Τρηάδα διὰ τὴν Ἑλένην καὶ κα-
 τέλυσαν κατὰ κράτος τὸ μέγα βασιλεῖον τῆς
 Ἀσίας (α). Ἡ μετριότης ἔμως καὶ ἡ ἀδιαφορία
 τῶν Ἀσιατικῶν ἦτον ἐξ ἀδυναμίας, καὶ οὐχὶ
 ἐξ ἐπειθείας. Ἐπειδὴ οὔτε οἱ Φοίνικες, οὔτε
 ὁ Λιήτης, οὔτε ὁ Λαομέδων ἐδύναυτο, νὰ κα-
 ταπίσῃ τὴν Ἀσίαν εἰς συμμαχίαν, ἵνα ἐρα-
 τεύσῃ κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Μύνοι δὲ νὰ ἐρα-
 τεύσῃ, ἦσαν ἀδύνατοι· ἐπειδὴ οἱ μὲν Φοί-
 νικες ἦσαν ἔμποροι, ὁ δὲ Λιήτης καὶ Λαομέ-
 δων, ταπεινότεροι τότε· ὅθεν καὶ ἐνικήθησαν
 ὑπ' ὀλίγων Ἑλλήνων εἰς τὰ βασίλεια αὐτῶν.
 Ἡ Ἑλλὰς ὅμως εἶχε τότε τοὺς μεγάλους ἥρωας,
 οἳ τινες παρέπλεον τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν,
 φέρουτες ἀποικίας πονταχοῦ, καὶ καταδιώκου-
 ντες τοὺς βαρβάρους. Ἡ πτώσις τοίνυν τῆς Τρηά-
 δος ἐγένετο μέγα πάθος εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ
 μάλιστα οἱ Πέρσαι ὕστερον, ὅτε ὑπέταξαν πᾶ-
 σαν τὴν Ἀσίαν, ἐνέμιζον αὐτὸ ἴδιον ἀτιμίαν·
 διότι ἐνέμιζον ὡς ἐξ ἀρχῆς οἰκεία πάντα τὰ

(α) Πρὸ Χρ. τοῦ 1272.

ἔθνη τῆς Ἀσίας, καὶ τὴν Ἀσίαν κτῆμα οἰκείου πατρόθεν. Τὴν δὲ Εὐρώπην ἔδωκεν ὡς ἄλλοτριαν, διακεχωρισμένην τῆς Ἀσίας οὕσαν· ὅθεν ἔμεινε τὸ πᾶθος τῶν Περσῶν διαδοχικὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος (α).

β. δ. Οἱ εἰς τῆς Ὀμφάλης ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλείδου*) διώξαντες τοὺς πρότερον βασιλεῖς Ἀρυίδας καλουμένους ἐκ τῆς Λυδίας (β), ἐβασίλευσαν αὐτοὶ πεντακροσίους πέντε χρόνους, μέχρι τοῦ Κανθαύλου τοῦ τελευταίου αὐτῶν. Τούτων δὲ φρονεῦσας δολίως ὁ Γύγης ὁ πρῶτος τοῦ γένους, ἢ τῆς δυναστείας τῶν Μερμνάδων καλουμένων, ἔλαβε τὴν βασιλείαν (γ). Μητρόπολις δὲ τοῦ βασιλείου τούτου τῆς Λυδίας ἦσαν αἱ Σόρδεις. Ἐν τούτοις ἐκόμισαν οἱ Ἕλληες ἀποικίας εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν (δ), καὶ καταστήσαντες δημοκρατίας, εἰς τὴν Ἴωνίαν, Διολίδα, Κιρσίαν, καὶ εἰς τὰς νήσους, ἐπολι-

(α) Ἡρόδοτ. κτλ. α' — δ'. Ἀπολλοδ. Β'. γ'. 4 Γ'. 15'.

*) Ὅρα ἐν τῇ Ἐργυγῆ περὶ πάντων τούτων.

(β) Πρ. Χρ. 1220.

(γ) Πρ. Χρ. 715.

(δ) Πρ. Χρ. 1130.

τείοντο κατὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς νόμους, ἐλεύθε-
 ροι, ἰσώνομοι, καὶ ἀτάραχοι, ἐν ἄκρῃ ἡσυχίᾳ
 καὶ εὐδαιμονίᾳ, ἐν ᾗ ἐδάσειλευον εἰς τὴν Λυ-
 δίαν οἱ Ἡρακλεῖδαι. Βασιλεύσας δὲ ὁ Γύγης,
 εὐθύς ἐκίνησε πόλεμον σφοδρὸν κατὰ τῶν Ἰώ-
 νων, τὸν ὅποιον ἐξηκολούθησαν μὲ τὴν αὐτὴν
 ἐνέργειαν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, παλιόρχουντες
 τὰς πόλεις, καίοντες καὶ ἀρπάζοντες, καὶ ἀ-
 φανίζοντες τὰ πράγματα τῶν Ἑλλήνων, καὶ
 κατασπαράττοντες αὐτοὺς μέχρι τοῦ Κρόισου τοῦ
 τελευταίου βασιλείως τῶν Μερμνάδων, ὅστις
 ἰσχυρὸς γενόμενος, καὶ ὑπερτερήσας, ὑπέταξε
 τοὺς Ἴωνας εἰς δουλείαν φόρου (α), καὶ οὕ-
 τως ἔπαυσαν οἱ πόλεμοι. Μετὰ δὲ ταῦτα Θέ-
 λων γὰ ὑποτάξῃ καὶ τὰς νήσους, παρειαυάζε-
 ςόλον. Ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Βίας πρὸς αὐτὸν, ὁ εἰς
 τῶν ἑπτὰ σοφῶν, ἢ ὁ Πιτακὸς κατ' ἄλλους,
 εἶπε, γὰ μὴ τολμήσῃ, γὰ ἐπιχειρησῆτε κατὰ
 τῶν νησιωτῶν· ἐπειδὴ τὸν προσμένουσι μὲ με-
 γάλῃ προθυμίᾳ, καὶ ἐτοιμάζουσιν ἵππικόν,
 γὰ περάτωσιν εἰς τὴν Ἀσίαν (β)· ὅθιν ἐκόπη

(α) Πρ. Χρ. 574.

(β) Πρ. Χρ. 572.

ἡ προθυμία τοῦ Κροίσου, καὶ συνεργώρησεν εἰρήνην μετὰ τοὺς νησιώτας. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἦλθε καὶ ὁ Σόλων πρὸς τὸν Κροίσου· ἐπειδὴ ὁ Κροῖσος ἦτον φιλέλλην καὶ φιλόμουσος (α): ὅθεν ἦσαν εὐδαίμονες πάλιν οἱ Ἕλληνας τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ.

β. ε'. "Ὅτε δὲ κατέλυσεν ὁ Κῦρος τὸ βασίλειον τῶν Μήδων (β), καὶ ἤρξαντο ἡ δύναμις τῶν Περσῶν, ὁ Κροῖσος ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάξισιν ταύτην, φροδύμενος εὐλόγως τὴν ἀπληθείαν τῶν Περσῶν. Ἰὼσαν ὅμως σδύνατος ὡς πρὸς τὰς δυνάμεις ἐκείνου, καὶ ἔκρινεν εὐλογίαν, νὰ ζητήτῃ τοὺς Ἕλληνας συμμάχους. Πρώτιστα δὲ καὶ ἰσχυρώτατοι τῶν Ἑλλήνων τότε ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Σπορτιάται. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμαθον, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν τεταραγμένοι ὑπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Πεισιφράτου, ἐζήτησε τὴν συμμαχίαν τῶν Λακεδαιμονίων· εἶχον ὅμως καὶ ἐκεῖνοι πόλεμον τότε μετὰ τοὺς Ἀργεῖους διὰ τὰς Θυρίας· ὅθεν ὑπεσχέθησαν

(α) Πρ. Κρ. 569.

(β) Πρ. Κρ. 559.

μὲν βοήθειαν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν, νὰ πέμψωσιν αὐτὴν εἰς τὸν προσήκουτα καιρὸν· καὶ ὅτε ἤτολμαζον αὐτὴν, ἔμαθον τὴν ἄλωσιν τοῦ Κροίσου. αἱ ἐλυπήθησαν πολὺ (α). Ὁ δὲ Κύρος μαθὼν τὴν προτομασίον τοῦ Κροίσου, ἔπεμψε πρὸς τοὺς Ἰωνας πρέσβεις, ἵνα ἀποστατήσωσιν ἀπὸ τοῦ Κροίσου. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἤθέλησαν, νὰ γίνωσιν ἄπειροι, καὶ προδόται τοῦ Κροίσου, γυυρίζοντες καὶ τὰ ἔθνη τῶν Περσῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τοῦ Κροίσου καὶ τῆς Λυδίας, ἔπεμψαν πρέσβεις πρὸς τὸν Κύρον εἰς τὰς Σάρδεις, ζητοῦντες, νὰ μείνωσιν ὑπήκοοι αὐτοῦ, καθὼς ἦσαν καὶ εἰς τὸν Κροίσου. Ἀλλ' ὁ Κύρος δὲν εἰδέχετο τοῦτο· εἰδέχθη δὲ μόνον τοὺς Μιλησίους κατ' αὐτὴν τὴν συνθήκην· ἐπειδὴ εἰδείξαν τινα σημεῖα δουλικὰ πρότερον πρὸς αὐτὸν, ἐκτὸς τῆς κοινῆς γνώμης τῶν Ἰωνῶν.

§. 5. Οἱ δὲ ἄλλοι Ἰωνεῖς ὁρῶντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν δουλείαν, παρεσκευάζοντο εἰς ἀντίστασιν, τειγίζοντες τὰς πόλεις, καὶ τὰ λαοπα ἀναγκαῖα εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ἐλευθερίας.

(α) Πρ. Κρ. 545.

πρωτομαζούτες. Ἄλλ' ἡ δύναμις αὐτῶν ἦτον
ὡς κώνυψ πρὸς ἑλέφαντα· ὅθεν ἐπεμψαν εἰς
τὴν Λακιδαιμόνα ζητοῦντες βοήθειαν. Οἱ δὲ
Λακιδαιμόνιοι στρατοῦ βοήθειαν μὲν δὲν ὑπε-
σχέθησαν, ἐπεμψαν δὲ πρίσβυν πρὸς τὸν Κῦ-
ρον τὸν Λακρίνην, ἄνδρα δόκιμον καὶ ἐπίση-
μον, λίγον ἰ, νὰ μὴ ταράξῃ πόλιον Ἑλληνί-
δα, ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιάται τούτο δὲν τὸ παρα-
βλέψουσιν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος, ἠρώ-
τησε τοὺς παρευρεθέντας Ἕλληνας, ὅποιοι,
καὶ πόσοι εἶναι οἱ Σπαρτιάται, καὶ προτάττου-
σι τοιαῦτα. Ἐπειτα εἶπεν, ἂν ζήσω ἐγὼ, οἱ
Σπαρτιάται πρέπει νὰ τρίμωσι διὰ τὴν χώραν
αὐτῶν, καὶ οὐχὶ διὰ τὴν Ἰωνίαν· Ἐπειδὴ ὅμως
κατεγλύετο νὰ διατάξῃ τὴν νεοκυριευθεῖσαν Λυ-
δίαν, δὲν ἐπέραξε τότε τοὺς Ἴωνας, ἔχων
σκοπὸν, νὰ πέμψῃ ἄλλον στρατηγὸν ἐκεῖ μετὰ
ταῦτα, καὶ αὐτὸς νὰ στρατεύσῃ πρὸς ἄλλας ἀ-
νογκαιοτέρας ὑποθήσεις.

δ. ζ. Ἀφ' οὗ τοίνυν διέταξε τὰ πράγματα
τῆς Λυδίας, ἀρῆκε Σατραπίην εἰς τὰς Σάρδεις
τὸν Τάβαλον, διώρισε καὶ τὸν Λυδὸν Πακτύαν,
νὰ φέρῃ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου εἰς τὴν
Περσίαν· ἔπειτα ἀνεχώρησαν εἰς τὰ ἑκστάτα-

να. Ὁ δὲ Πακτύας λαμβάνει τοὺς θησαυροὺς, καὶ καταβαίνει εἰς τὴν Ἰωνίαν· συνάγει στρατευμα, ἀναζωπυροὶ τοὺς Λυδοὺς, καὶ πολιορκεῖ τὰς Σάρδεις. Ταῦτα δὲ μαθὼν καθ' ὁδὸν ὁ Κύριος, ἔπεμψε τὸν Μαζάρην κατὰ τοῦ Πακτύου. Ὁ δὲ Πακτύας φρονηθεὶς, ἔφυγεν ἐκείτις εἰς τὴν Κύμην πόλιν Ἑλληνίδα τῆς Αἰολίδος. Ἐζήτησε δὲ αὐτοῦ ὁ Μαζάρης, καὶ οἱ Κυμαῖοι ἀπεφύσαν, νὰ τὸν παραδώσωσι κατὰ τὸν χρησμὸν. Ἀλλ' ὁ Ἄριστόδικος, πολίτης ἐπίσιμος τῶν Κυμαίων, οἰκονομήσας τὸν χρησμὸν, μετέβαλε τὰς γνώμας, καὶ ἔπεμψαν αὐτὸν εἰς τὴν Μυτιλήνην. Οἱ δὲ Μυτιληναῖοι ἐπραγματεύοντο μὲ τὸν Μαζάρην, νὰ τὸν παραδώσωσι. Τοῦτο δὲ μαθόντες οἱ Κυμαῖοι, ἔπεμψαν πλοῖον, καὶ τὸν ἐπέρασαν εἰς τὴν Χίου, ὡς εἰς ἀσφαλέστερον τόπον. Ἀντικρὺ τῆς Λέσβου ἐν τῇ Μυσίᾳ ἦτον ὀλίγος τόπος Ἀταρνεὺς καλούμενος. Τοῦτον ὑπεσχέθη ὁ Μαζάρης πρὸς τοὺς Χίους, ἂν παραδώσωσι τὸν Πακτύαν, καὶ τὸν παρέδωκαν εὐθύς. Διὰ τοῦτο ἐνομίζετο ὕστερον ὁ τόπος οὗτος ἀνάσιος καὶ ἀφωρισμένος.

δ. η'. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Μαζάρης στρατεύσας εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἐληλάτει τὰς πόλεις

τῶν Ἑλλήνων. Τότε ἐξηυδραπύδισε τὴν Πριήνην, τὴν Μαγνησίαν, καὶ ὅλον τὸ Μαϊούδριον πεδίου. Διὰ τοῦτο οἱ Φωκαεῖς ἀφῆκαν τὴν πόλιν αὐτῶν, καὶ κατέφυγον παιδιμει εἰς τὴν Χίου· ἀλλ' οἱ Χῖοι δὲν ἐδέχοντο ἐκέτας. Ὅθεν ἔφυγον οἱ δυστυχεῖς εἰς τὴν Κύρρον τὴν νῦν Κόρσικαν ὁμοίως ἔφυγον καὶ οἱ Τηῖοι εἰς τὴν Θράκην, εὖθα ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἀβδηρα καλουμένην (α). Οἱ δὲ ἄλλοι ὑπέπεσον εἰς τὴν δουλείαν τοῦ Κύρου. Καὶ αὕτη ἦτον ἡ δευτέρα δουλεία τῶν Ἰόνων ἡ κακίστη καὶ ἀθεράπευτος, διὰ τὴν πολλὴν δύναμιν τῶν Περσῶν. Ἡ δὲ πρώτη ἐπὶ Κροίσου δουλεία, ἦτον βασιλεία ὡς πρὸς αὐτήν. Ἀπέθανεν ὁμως ὁ Μαζάρης, καὶ ἦλθε διάδοχος αὐτοῦ ὁ Ἄρπαγος, καὶ οὗτος καθυπέταξεν ἐντελῶς πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν.

§. 9. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἄρπαγος ἐπεχείρησε, νὰ ὑποτάξῃ καὶ τὰς Ἰωνικὰς νήσους, τὴν Χίου, Σάμον, καὶ τὰς λοιπὰς (β). Ἀλλ' ἐκεῖναι ἐφοδύθησαν τόσον, ὥστε ὑπετάχθησαν ἄνευ πολέμου. Ὁ μὲν Βίαις ὁ Πριηνεὺς συνεδούλευε

(α) Πρ. Κρ. 541.

(β) Πρ. Κρ. 542.

τοὺς Ἴωνας, νὰ περόσωσιν ἅπαντες εἰς τὴν
 Σαρδινίαν, καὶ νὰ καταστήσωσι κοινὴν διοίκη-
 σιν, ἵνα ἐξουσιάζωσιν αὐτοὶ ἄλλας μικροτέ-
 ρας νήσους· ἐπειδὴ, ἔλεγεν, ἐκ τῆς Ἰωνίας
 καὶ Ἀσίας ἔφυγεν ὁ ἐλευθερία, ὁρῶν τὴν εὐ-
 ναμίαν τοῦ Πύρου. Δὲν ἤκουον ὅμως, διεσπαρ-
 μένοι· οὕτως σχεδὸν οἴδυναται (α). Ὁ δὲ Θα-
 λῆς ὁ Μιλήσιος εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν καὶ αὐτῶν,
 συμβούλιον αὐτοῦς εἶπε πρότερον, νὰ ἐνωθῶσι
 πάντες εἰς ἓν συμβούλιον, καὶ νὰ ἔχωσι μίαν
 κοινὴν διοίκησιν, ἵνα ἀντιπολεμῶσιν ἡνωμένοι
 τὸν βάρβαρον. Ἀλλ' οὐδεὶς ἤκουε καὶ ταῦτα·
 ὅθεν ἐξουσιάζον αὐτοῦς διεσπαρμένως, σήμε-
 ρον μίαν πόλιν, καὶ αὔριον τὴν ἄλλην, λαμ-
 βάνουτες αἰείποτε βοήθειαν Ἑλληνικὴν εἰς ὑπο-
 ταγὴν τῶν Ἑλλήνων· ἐπειδὴ ὁ Ἄρπαγος ἔλα-
 βεν ὄλους τοὺς Ἴωνας καὶ Αἰολεῖς, καὶ ἐσρά-
 τεισε νὰ ὑποτάξῃ τὴν Κασσίαν καὶ Λυκίαν, καὶ
 τὰς ἄλλας ἀποικίας τῶν Ἑλλήνων. Τότε οἱ
 Ξάνθιοι πολιορκηθέντες, καὶ μὴ βλέποντες σω-
 τηρίαν, κατέκλεισαν τὰς γυναῖκας, τὰ τέκνα,
 τοὺς δούλους, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν

(α) Πρ. Χρ. 544.

εἰς τὴν ἀκρόπολιν· ἔπειτα καύσαντες τὴν ἀκρόπολιν, ἐξῆλθον εἰς μάχην ἀπηλπισμένοι, καὶ κατεκόπησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ πλήθους·

δ. ε. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Κύρου (α), ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Καμβύσης, μετεχειρίσθη τοὺς Ἕλληνας ὡς δούλους πατρικοῦς· ὅθεν ἐρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον (β), ἔλαβε καὶ ἐρατεύμα Ἑλληνικόν. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους τινὲς Ἴωνες καὶ Κόρες ληστεύοντες εἰς τὴνθάλασσαν, ἐξεπεσον εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐδίχθη αὐτοὺς φιλοφρόνως ὁ Ψαμμήτιχος βασιλεὺς τότε τῆς Αἴγυπτου. Ἐδῶκεν αὐτοῖς τόπον κολλησάν να κατοικήσουσιν, ὅστις ὠνομάσθη ἐρατόπειον· διέταξε να μαθηθῶσιν οἱ παῖδες τῶν Αἰγυπτίων τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐκτοτε τοῖσιν εἰσηγήθη ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐγίνωσκον αὐτὴν οἱ Ἑρμηνευταὶ τῶν Αἰγυπτίων. Ὁ δὲ Ἄμμασις ὕστερον μετώκισαν αὐτοὺς πλησίον τῆς Μέμφεως, καὶ τοὺς μετεχειρίσθητο σωματοφύλακας. Καὶ ἔκτοτε ἐ-

(α) Πρ. Χρ. 530.

(β) Πρ. Χρ. 525.

γίνετο εἰς ἄκρον φιλέλληνα ὁ Ἄμμασις, δεχόμενος φιλοφρόνως πάντας τοὺς ἐκεῖ ἐρχομένους Ἑλλήνας. Ἔδωκε καὶ τὴν Ναύκρατιν πόλιν, νὰ κατοικήσωσιν, ὅσοι ἤθελον νὰ μείνωσιν εἰς τὴν Αἴγυπτον· κατέστησεν αὐτὴν καὶ ἐμπορεῖον πάσης τῆς Αἴγυπτου, ἵνα ἐρχονται ἐκεῖ ἀπανταχόθεν αἱ πραγματεῖαι, καὶ ἐλεῖθεν νὰ ἀγοράζωνται, καὶ νὰ μετακωμίζωνται εἰς τὰς ἄλλας πόλεις. Ἔτι δὲ ἔδωκεν ἄδειαν, νὰ κτίσωσι καὶ ἱερά οἱ Ἕλληνες κατὰ τὰ ἔθιμα αὐτῶν, καὶ ἔκτισαν οἱ Ἴωνες, Αἰολεῖς, Δωριεῖς, καὶ οἱ Αἰγυπῆται, ὥς ἐωνομάζετο Ἑλλήνιον τὸ μέγιστον τέμενος αὐτῶν. Ἔδωκε καὶ χίλια τάλαντα βοήθειαν εἰς ἀνάκτισιν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, ὅτε περιήρχοντο οἱ Δελφοὶ ζητοῦντες βοήθειαν, ἐπειδὴ ἐκάη. Καὶ εἶλος ἔλαβε γυναῖκα Ἑλληνίδα ἐκ τῆς Κυρήνης. Ἰπέταξεν ὁμῶς τὴν Κύπρον εἰς φόρον. Καὶ οὕτως ἐφάνησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς βασιλεῖς φιλέλληνας· ὁ Κροίσος, Ψαμμήτιχος καὶ Ἄμμασις.

§. ια'. Παρασκευαζόμενος τρίνυν ὁ Λιαμβύσης, νὰ στρατεύσῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, εὗρεσκε μεγάλην δυσκολείαν, πῶς νὰ διαβῇ τὴν ἀνυδρῶν καὶ ἐρημῶν χώραν τῆς Ἀραβίας.

δὲν εἰδύνατο πρὸς τοῦτοις νὰ μῆθη ἀκριβῶς καὶ
 τὴν κατάρασι τῆς Αἰγύπτου, μὴ ἔγων ἀνθρώ-
 πους εἰδήμονας. Ἀντιπαρασκευαζόμενος δὲ καὶ
 ὁ Ἄμμασις, ἔλαβε καὶ πολλοὺς Ἑλληνας βρη-
 θοὺς. Μεταξὺ τούτων ἦτον καὶ τ.ε. Ἀλικαρια-
 σεὺς Φάνης καλούμενος, ἀνὴρ πρὸς συνετὸς,
 πολιτικὸς καὶ πολεμικὸς, καὶ μουσικὸς τοῦ Ἀ-
 μασίδος πιστὸς, ὥς ἐγίνωσκον ἀκριβῶς τὴν
 κατάρασι τῆς Αἰγύπτου. Οὗτος τοῖνυν συγ-
 χυθεὶς μετὰ τὸν Ἄμμασι, ἔφυγεν εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. Ὁ δὲ Ἄμμασις φοβούμενος μήπως ἔλθῃ
 πρὸς τὸν Καμδύσην, καὶ προδώσῃ τὴν δύνα-
 μιν αὐτοῦ, καὶ τὴν λοιπὴν κατάρασι τῆς Αἰ-
 γύπτου, ἐπεμψε τὸν πιστότατον εὐνούχον με-
 μίαν τριήρη, νὰ προφθάσῃ αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν
 φέρῃ δεδεμένον ὀπίσω. Ἐφθασε τοῖνυν αὐτὸν
 εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ τὸν ἔλαβε βία, νὰ τὸν
 φέρῃ εἰς τὴν Αἰγύπτου. Ἀλλ' ὁ Φάνης μεθύσας
 τοὺς φύλακας, ἔφυγεν εἰς τὸν Καμδύσην· μαρ-
 τυρεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἀμμάσι-
 δος, συμβουλεύει τὴν διὰ τῆς Ἀραβίας δια-
 βασιν, καὶ γίνεται σύμβουλος καὶ ἡδηγὸς τῆς
 στρατίας· ὥς διαβὰς ὁ Καμδύσης ἀσφαλῶς τὴν
 Ἀραβίαν, ὑπέταξεν τὴν Αἰγύπτου. Ἐκυρίευσεν

ὄμνες καὶ τὴν Κύπρου πρότερον, καὶ ἔλα-
 βε καὶ τοὺς Κυπρίους βοηθοὺς εἰς τὴν Αἴγυπ-
 του.

§. 15. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἤκμα-
 ζεν ὁ Πολυκράτης ὁ τύραννος τῶν Σαμίων,
 ὁ ἰσχυρώτατος καὶ εὐτυχίστατος πάντων τῶν
 τυραννῶν, καὶ φίλος μέγιστος τοῦ Ἀμμάσιδος.
 Ὄθεν ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀμμάσις τὴν γνω-
 ρίην περὶ τῆς εὐτυχίας καὶ δυσυχίας ἐπιβολῆς·
 καὶ τέλος ἔλυσε τὴν φιλίαν, φοβούμενος μή-
 πως δυσυχίῃ μεγάλην δυσυχίαν, καὶ λυπη-
 θῆ, φίλος αὐτοῦ πιστότατος ὢν· ἐπειδὴ εἰς τὰς
 μεγάλας εὐτυχίας ἔπονται καὶ μεγάλαι δυσυ-
 χίαι, ὥσπερ καὶ ἐγένετο μετ' ὀλίγου· Ἐπεμψε
 τοίνυν καὶ ὁ Πολυκράτης βοήθειαν πρὸς τὸν
 Καμύτην τεσσαράκοντα τριῆρεις, καὶ πάντας
 τοὺς ἐπιτήμοις καὶ ἀξιότους λόγου Σαμίους, ὅ-
 σους ἐφοδεῖτο, καὶ ὑπώπτετό, καὶ παρήγγει-
 λε, νὰ τοὺς φονεύσῃ ὅλους εἰς τὰς μάχας,
 ὥστε νὰ μὴ ἐπισρέψῃ μήτε ἕνας. Ἀλλ' ἐκεῖνοι
 ἐννοήσαντες τὴν πανουργίαν, ἐπιστρέφουσιν εἰς
 τὴν Σάμον, συγκροτοῦσι ναυμαχίαν, καὶ νικῆ-
 σαντες τὸν τύραννον, ἐξῆλθον εἰς τὴν νῆσον.
 Ἐνικήθησαν ὁμῶς εἰς πεζομαχίαν, καὶ ἔφυγον

Β *

εἰς τὴν Λακεδαιμόνα, ζητοῦντες βοήθειαν. Τότε ἐπεμφαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὸν πρῶτον εὐχολον εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ τοῦ Πολυκράτους, ὅς τις ἐπέστρεψε πάλιν ἄπρακτος (α). Μετ' ὀλίγον δὲ ὁ Ὀρειτῆς Σατράπης τῆς Λυδίας κατὰ λίσας θάλασσαν τὸν Πολυκράτην εἰς τὴν Μογνησίαν, τὸν ἀνεσκολόπισεν (β). Τοὺς δὲ ἀνθρώπους αὐτοῦ ἐκράτησεν αἰχμαλώτους· μετὰ τούτων ἦγον καὶ ὁ Ἴατρος αὐτοῦ Δημοκῆδης ὁ Κροτωνιάτης. Τοὺς δὲ Σαμίους πάντας ἀπέστειλεν ἐλευθέρους εἰς τὴν Σάμον, ὅσοι ἦσαν μετὰ τὸν Πολυκράτην. Τεσσαύτην δὲ δύναμιν ἀπέκτεινεν ὁ Πολυκράτης, ὥστε ἐθαλασσοκράτησεν αὐτὸς πρῶτος μετὰ τὸν Μίνα. Ὅμως κατὰ Περσῶν δὲν ἐτύλμησε ναὶ ἐπιχειρηθῆτι.

§. γ'. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Δαρείος ὁ δευτερός τὸν Καμβύσην, φονεύσας τὸν Ὀρειτὴν, ἔλαβε τὰ πράγματα αὐτοῦ εἰς τὰ Σούσα, καὶ τὰ ἀνδράποδα, καὶ λοιπὰ, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ Ἴατρος τοῦ Πολυκράτους. Θηρεύων δὲ μετ'

(α) Πρ. Χρ. 525.

(β) Πρ. Χρ. 523.

ὀλίγον, ἐκρέσθωσεν τὸν πόδα αὐτοῦ, καὶ δὲν
 ἐκοιμήθη ἑπτὰ ἡμεροεὐκτὰ ὑπὸ τῆς σφοδρό-
 τητος τῶν πόνων. Ἔρχε μὲν Ἴατροὺς Αἰγυπ-
 τίους, ὅμοις δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸν βοηθή-
 σωσι. Τότες δὲ τῶν Περσῶν ἐγυῖριζον τὴν
 ἐμπειρίαν τοῦ Δημοκίδου ἐκ τῶν Σάρδεων,
 ὅπου διέτριψεν αἰχμάλωτος χρόνους ἰκανοὺς,
 καὶ ἀνέφερεν τοῦτο πρὸς τὸν Δαρείου, τῆ ὄγ-
 δῆ ἡμέρα, ὅς τις ἐκέλευσε, νὰ τὸν φέρωσιν
 εὐθύς. Ἐυρόντες τοίνυν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἀν-
 δραπόδων τοῦ Ὀρείτου μὲ σίδηρα εἰς τοὺς πό-
 δας, καὶ ῥάκη ἐλεεινὰ ἐνδεδυμένον, τὸν ἔφε-
 ρον πρὸς τὸν Δαρείου. Ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι
 δὲν ἔχει τοιαύτην ἐμπειρίαν τῆς τέχνης, καὶ δὲν
 δύναται νὰ ἐπιχειρηθῆ τοιοῦτου ἐπιχείρημα.
 Ἐπειδὴ ἐφοβείτο, νὰ δεῖξῃ τὴν τέχνην αὐτοῦ,
 νὰ μὴ τὸν κρατήσῃ ἐκεῖ, ποθῶν νὰ ἐπισρέ-
 ψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Φεβερζόμενος ὅμως,
 καὶ ἀναγκαζόμενος, τὸν ἰάτρευσε, καὶ ἔλα-
 δε τοιαύτην ὑπόληψιν εὐθύς, ὥς παρακαλέ-
 σασ, ἔσωσε τοὺς Αἰγυπτίους Ἴατροὺς, τοὺς
 ὁποίους ἀπεράσισε νὰ κρεμάσῃ ὁ Δαρείος. Ἐ-
 πείτα ἠλευθέρωσε καὶ τὸν μάντιν τοῦ Πολυ-
 κράτους, αἰχμάλωτου καὶ ἐκείνου ὄντα. Τέ-

λος δὲ ἀπέκτησε καὶ οἶκον μέγαν καὶ πολυτε-
λέστατον εἰς τὰ Σούσα, ὥς καὶ συνέτρωγε
μὲ τὸν Δαρείου. Ἐπεθύμει ὁμῶς τὴν Ἑλλάδα.

§. ιδ'. Μετ' οὗτον δὲ ἀπέκτησε καὶ ἡ
Ἀττίδα ἢ γυνὴ τοῦ Δαρείου, καὶ θυγάτηρ
τοῦ Κύρου, πληγὴν ὀδυνηράν καὶ επικίνδυνον
εἰς τὸν μασόν, καὶ ἐκάλεσε τὸν Δημοκλήδην.
Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐζήτησε πρῶτον μίαν χάριν, ἔ-
πειτα τὴν ἰατρικὴν. Ἡ δὲ χάρις ἦτον, νὰ
παρακινήσῃ τὸν Δαρείου, νὰ κρατεύσῃ κατὰ
τῆς Ἑλλάδος. Ὅθεν ἡ Ἀττίδα διόχρησις
ὑπ' ἐκείνου τὰ ἐπιχειρήματα, παρεκίνησε ἀκα-
ταπαύτως τὸν Δαρείου, ὅτι ἀνεπαύοντο εἰς
τὴν κλίσην, λέγουσα πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτι
ἐδοξέθη τὰς βαρβαρικὰς θεραπευτάδας, καὶ
ἀγαπᾷ νὰ εἶη Ἑλληνίδα, Ἀττικὴ, Λακω-
νικὴ, Ἀργεῖα καὶ Κιόριοντις. Ἐτι δὲ ἔλεγε,
ἤδη ἔχεις καὶ ἀνθρώπων εἰδήμονα καὶ πιτῶν
τὸν Ἰατρὸν, νὰ σοὶ δεῖξῃ καὶ τοὺς τρόπους,
καὶ τοὺς δρόμους, καὶ τὴν κατάστασιν τῆς Ἑλ-
λάδος. Ὁ δὲ Δαρεῖος εἶχε μὲν καὶ πρότερον
τὴν γνώμην ταύτην, ἀλλ' ἤθελε νὰ πολεμή-
σῃ πρῶτον τοὺς Σκύθας. Ἡ κλένη ὁμῶς μετέ-
βαλε τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ἀπεράσισε, νὰ

πέμψη κατασκόπους με τὸν Δημοκλήδην εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὄθιεν τὸ πρῶτ' καλέσας δεκαπέντε ἐπισήμους τῶν Περσῶν, εἶπε, να καταβῶσι με τὸν Ἰατρόν εἰς τὴν Ἑλλάδα, να κατασκοπεύουσι τὰ παραθαλάσσια αὐτῆς. Να προσέγυσι οὕτως, να μὴ φύγη ὁ Ἰατρός, ἀλλὰ να τὸν φέρουσι πάλιν ὀπίσω. Ἐπειτα εἰ καλέσας καὶ τὸν Δημοκλήδην, εἶπε καὶ πρὸς αὐτὸν τὰ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοῦτοις, να λάβῃ καὶ ἓν πλοῖον πλήρες παντοίων ἀγαθῶν, καὶ τὰ ἐπιπλά, καὶ πόντας τοὺς καλλωπισμοὺς τοῦ οἴκου αὐτοῦ, να τὰ προσφέρῃ δῶρον εἰς τὸν πατέρα, καὶ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἐκ μέρους τοῦ Δαρείου. Καὶ ἀντι τούτων, ἔλιγε, σοὶ δίδω ἄλλα πολλαπλάσια, ὅταν ἐπιστρέψῃς. Ἐκείνος ὁμως φοβούμενος μήπως τὸν δοκιμάζει, εἶπεν, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴχεται πάντα, τὰ δὲ ἐπιπλά τῆς οἰκίας αὐτοῦ διὸν τὰ λαμβάνει, ἐπειδὴ τὸν χρειάζονται, ὅταν ἐπιστρέψῃ. Καὶ οὕτως ἔδωκε πλείονα πῖσιν πρὸς τὸν Δαρείου. Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτον, να εὖρη τρόπον, να φύγη, καὶ οὐχὶ να προδώσῃ τὴν Ἑλλάδα.